

Markéta Lukášková

Losos v kaluži

motto

Losos v kaluži

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Markéta Lukášková

Losos v kaluži – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Markéta Lukášková

Losos v kaluži

Praha 2017

Věnováno mým dvěma babičkám, za všechny
ty buchty, knedlíky, jahody s cukrem a smetanou,
smaženice, Staré pověsti české, pohádky, výlety,
rozmazlování a lásku.

A všem ostatním babičkám za to, že jsou.

Copyright © Markéta Lukášková, 2017

Illustrations © Lada Brůnová, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-267-0954-1

ISBN e-knihy 978-80-267-1019-6 (1. zveřejnění, 2017)

Barbora

Nejhorší jsou rána, kdy se vzbudíte a v hlavě vám hraje písnička nebo znělka z reklamy, kterou nesnášíte. Třeba jako mně dneska. Vlastně je to fascinující – než si vůbec stačím uvědomit, že právě probíhá proces probouzení, že se jmenuju Barbora a mám u pusy zaschlou slinu, v uších už mi naprosto zřetelně zní „Sconto nábytek, bytu i kapse na míru“. Ať člověk chce, nebo ne, tohle mu dost jasně definuje i zbytek celého dne.

Nikdy jsem bohužel nebyla ten typ holky, co se posadí na posteli s lehkým sexy rozcuchem, protáhne se, župan jí oblečou srnky a ona na první pokus vyfotí ranní #nomakeup selfie, za kterou dostane dvě stě lajků, než dojde do koupelny. Jsem spíš ten typ holky, co se ráno bojí podívat do zrcadla, na zůstatek na účtu a do lednice. Vlastně se bojím skoro všeho. V lesklejch magazínech pro ženský, který nosí fejkovou Vuittonku, o tom teď hodně píšou, říkaj tomu úzkosti a je asi in jima trpět. Milá ženo, vyhrab z kasičky sto tisíc, kup si za to rtěnku Chanel, bavlněný tričko Karl Lagerfeld, kabelku s bambulí, buď divná, choď k psychologce, zobej nějaký neškodný antidepresiva a hodně o tom vyprávěj kámoškám v centru na kafi za osmdesát korun. Hnusnej náramek s přívěskama ti přítá zabalí pod stromeček, takže se neboj, že bys snad někdy v životě byla něčím zajímavá.

A teď zpátky k mému utrpení. Kromě úzkostí trpím taky se svojí spolubydlící. Jmenuje se Petra a studuje nějakou humanitní vědu, jejíž název si zaboha nemůžu zapamatovat. Petra naštěstí taky není typ, kterej oblíkaj srnky, ji oblíká převážně náhodnej výběr z blešáku. „Oblečení беру čistě jako praktickou záležitost,“ říká mi pokaždý, když se střetneme na chodbě a ona zaznamená můj tázavej pohled na svoji mikinu s nápisem *Marmelády Krňany*. „Firemní, po tátovi, no.“ Karl Lagerfeld by při pohledu na ni sežral tu svoji kočku, kterou si chce vzít za manželku, jak někde říkal.

Není to tak dávno, co jsem žila s přítelem. Nesnáším to slovo, radši před lidma ironicky říkám příťa, aby to vypadalo, že mi na tom zas tak nezáleží, a navíc jsem vtipná. A rozhodně přece nejsem klasická, normální, klišovitá buchta a nejedu podle těch zajetejch šablon života. Byla jsem celej život přesvědčená, že nikdy nebudu bydlet s klukem, říkat mu přítel a vyprávět o něm lidem historky, který je nezajímaj. Jenže ono to klišé muselo na nějakým základu vzniknout, že. A tak jsem se ve čtyřiaadvaceti sestěhovala s Václavem a v duchu vybírala vzorek na svatební porculán, abych se po dvou letech a dvou měsících stěhovala k potrhlý second hand maniače Petře, pouštěla si po večerech takovou tu našťvanou písničku od Alanis Morissette a koukala se na sebe do zrcadla, jak jsem škaredá, když brečím.

Záchvaty sebelítosti byly vůbec moje hobby, úplně nejčastěj jsem si před spaním představovala, že jsem umřela, koná se pohřeb a on tam sedí v první řadě. Zdrčený z toho, že mě opustil, protože jsem byla skvělá. Taková představa mě vždycky dojala.

S Václavem jsme se seznámili strašně banálním způsobem. Bylo to na oslavě narozenin kamarádky, kam jsem šla ze slušnosti, což je věc, kterou na sobě fakt nemám ráda. Tvářím se, jak naplno prožívám každý den a neztrácím čas se zbytečnějma lidma, a pak najednou trávím čtvrtední večer v podniku, co má atmosféru jak čekárna u doktora, srkám gin s tonikem za sto padesát korun a dělám, že poslouchám lamentování nějaký Terezy nebo Lenky o tom, kolik stojí svázat diplomku, kolik kreditů jí chybí tenhle semestr a jak se nevyplatí jezdit za rodičema na Moravu vlakem.

„Takže jezdíte autem,“ řekla jsem jí na to nepřítomně a prstem sjížděla na mobilu Instagram.

Další moje spolužačka má dítě a naaranžovala ho do zátiší mezi dudlík a kytici tulipánů. „No ne, vždyť ti to říkám, tím vlakem se to vyplatí, ale jen když máš In Kartu a přestoupíš v Pardubicích.“

„Aha.“ Srkla jsem si gin-toniku. Srk za třicet korun. Hlavně že si šetříš na motorku, krávo.

A pak vešel on. Kdybychom žili v románu Jane Austenových, další dvě strany by mi zabral popis toho, jak se veškerý jeho charisma, srdečnost a zevrubná dokonalost ducha zrcadlily ve stylu jeho chůze a v gestech, řeči těla, směru, kam vlál jeho kabát, nonšalantně přehozenej přes ramena, a jak pohodil hřívou hustých vlasů a propálil mě pohledem, v němž se setkávala touha a plachost, hrdost a skromnost, víno a nevinnost, ale Mark Darcy se po nocích po Praze v jedenadvacátém století nepotuluje. Václav se prostě vpotácel do hospody krokem střelenýho jelena, přimhouřil oči, rozhlídnul se po lokále a pohledem se zastavil u mě. Po tváři mu přeběhl

takovej zvláštní úsměv, jako když jde člověk kolem *McDonalda* a v duchu si během vteřiny řekne, že kašle na diety a skočí si pro jednoho cheese. Jo, já byla jeho cheeseburger. Sednul si vedle mě. „Nazdar, proč tu dřepíš s takovejma divnolidma?“

Vysvětlení, proč jsme ještě ten večer skončili u mě, nemám. Svedla bych to na gin-toniky, ale za ty prachy jsem jich zas tolik nevypila. Nicméně asi už za tejden jsem mu při společný snídani detailně zkoumala rysy v obličejí, abych se ujistila, že je to kluk, co je strašně podobnej můmu tátovi, a tudíž je to pro mě ten pravej, protože my holky si přece vždycky vybereme toho, co vypadá jako náš táta, píšou to v článcích takový ty časopisecký psycholožky, co maj vedle textu fotku, kterou si najdete ve fotobance pod heslem „profesionalita“. Václav s mým tátou si byli podobný asi jako Mirek Donutil a Alain Delon, ale to tenkrát hormonama zblblá Barbora naprosto odmítala vidět. Navíc tátu znám jen z fotky a ta určitě zkresluje, takže co jako.

„Co je za znamení?“ zeptala se mě kolegyně Šárka na obědě poté, co jsem jí během jedněch lasagní vysvětlila, že můj novej kluk je v podstatě hezčí a mladší Chuck Norris.

„Já nevím, má narozeniny sedmýho dubna...“

„Hm, takže Beran. Hele, od těch dál, s těma je to vždycky složitý, jsou to egomaniaci.“

„Aha, ježíšmarjá, tak to já se s ním jdu hnedka rozejít!“

„Nepřeháněj.“

„Nezavoláme ještě nějakýmu věštci do televize, aby mi řekl, co si o mým vztahu myslí siderický kyvadýlko?“

Horoskopy jsou kravina a Václav je nejlepší. Tečka.

Teda byl. Asi tak rok byl fakt nejlepší. Pak mi spadly růžový brejle, a nic mě v životě nevytáčelo víc než způsob, jakým říká čaudy do telefonu. „Čaudyyyyyyyyyyyyyaaaaaa.“ Z člověka, kterému bych bez mrknutí oka darovala ledvinu, se stal člověk, kterému bych bez mrknutí oka darovala jednosměrnou letenku do Bolívie.

Když se zamilujete, tak vám připadá jako naprosto geniální nápad začít společně bydlet. V co nejmenším bytě. Protože se milujem a navždy budem a žijeme jen z naší lásky. Nepodstatnosti, jako že se nám do bytu nevejde jídelní stůl, nebudeme řešit. Jenže, zkuste si párkrát sníst řízek s kaší na kolenou. I Brad Pitt vás po čase začne štvát, když s nim sdílíte dvacet metrů čtverečních. Zjistíte, že mu smrděj nohy, nechává na umyvadle plivance zubní pasty a zabírá vám polovinu skříně.

Přestože mě Václav vytácel do nepříčetnosti, zůstala jsem s ním mnohem dýl, než jsem měla. V době, kdy jsme spolu byli, mi totiž umřela moje milovaná babička, a já jsem se prostě čistě sobecky rozhodla, že nechci bejt sama. Že vydržím čaudy a plivance a nohy a způsob, jakým říká slovo croissant, hlavně abych nemusela v noci ležet sama v posteli, koukat do stropu a přemýšlet nad smrtí. A tak jsme si dál pěstovali ty naše falešný objetí, vysmátý fotky na Instagramu a víkendový výlety po Čechách a hnili vedle sebe jen proto, abychom nehnili každě zvlášť. Smutný na tom je, že přes to všechno na něj teď občas myslím. Ale k tomu se ještě vrátím. Anebo snad radši ani ne.

„No ahoj!“ zdravila mě Šárka v práci mezi dveřma. Nesnáším to její „no“. Znáte to? Taková strašná blbost, a člověka to dokáže vytočit doběla, protože přesně ví, co ty dvě písmena v sobě obsahují. No, to je dost, žes už přišla, no, ty teda vypadáš. No, já jsem ti říkala, že karty říkaj, že to dopadne blbě. No, tos měla asi radši zůstat doma. No, tak já se radši zdekuju a nebudu ti překážet v cestě ke kávovaru. Možná to no znamenalo prostě jen no, ale to byl zrovna den, kdy bych mohla vyhrát olympiádu ve vztahovačnosti, a v tom debilním no bylo všechno, v čem jsem o sobě pochybovala. Vrhla jsem na ni vražednej pohled, utřela si sopl do rukávu, narazila sluchátka na uši a zavřela se do svojí depresivní bubliny. Masochisticky jsem si prohlížela starý fotky na Facebooku a pátrala po lidech, co maj furt aktivní profily, ale už nežijou. Jen tak, protože mě to bavilo. Pár dní po smrti babi jsem se takhle do práce vydala asi dvakrát. Pak šéfová usoudila, že výkonnější než já je momentálně i ta rozbitá kopírka politá kafem, co máme v zasedačce, a nařídila mi dovolenou. Ty dny pro mě byly slitý v jednu neurčitou hmotu, jako když se roztaví nějaká umělohmotná figurka. Vlastně si ani moc nepamatuju, co se tehdy dělo, byla jsem v nějakým zvláštním šokovým stavu a fungovala jak automatická pračka. Vstát, vzít si ze skříně náhodnej kus oblečení (takhle to dělá Petra furt), dojít do práce, čumět na morbidity, přijít z práce, padnout naznak do postele. Tam jsem většinou přemejšlela, jestli mám brečet, nebo spát, a následně jsem dělala na střídačku obojí.

Vlastně chápu Šárku a její no, ona je takovej ten typ uspořádanýho člověka, co by i v případě sebevraždy vlastního dítěte nevyšel ven mezi lidi s neupraveným obočím a nevyžeh-

lenou halenkou. Vypadá jako porcelánová panenka, nevěřím, že by kdy měla třeba flek na oblečení. Nikdy jsem moc nevěděla, co přesně vyjadřuje slovo pěstěný, ale když se kouknu na Šárku, přesně to bych o ní řekla. Je pěstěná. Určitě má doma na vaně vyskládaný sprcháče abecedně podle názvů a maže si na sebe krém pod jiné krém, nebo tak něco. Kdyby ona byla ten člověk, co ho mimozemšťani unesou a budou zkoumat, aby poznali naši rasu, došli by k závěru, že neprodukujem žádnéj odpad, naše hovínka nesmrdí a zuby máme přirozeně perleťově bílý. Ale vlastně Šárce tohle trochu závidím, a i když samozřejmě nežije nejšťastnější život, je v něm prostě uklizeno a upraveno. Určitě i ty její lichý ponožky, co se jí ztrácej při praní, jsou někde v paralelním vesmíru poskládaný za sebou podle barev.

Utěšuju se ale domněnkou, že v uklizeným životě víc vynikne prázdno. V mém zabordeleným životě, kde v jednom kuse zakopávám o zbytky svých předchozích vztahů, nevypraný povlečení a nesplněný novoroční předsevzetí, to aspoň vypadá, že je furt plno a furt se něco děje. Akorát se to moc nehodí na Instagram.

Jo, pořád se něco děje. Babička umřela. Moje milovaná babička, kterou jsem měla radši než svoje rodiče, i když se taková věc přece neříká a ani necítí. Nejsilnější a nejodvážnější ženská na světě, aspoň v mejch očích. Vychovala mě sama, navíc vypadala vždycky tak dobře, že lidi věřili, že je moje máma. A já ji tak vlastně brala, protože moje vlastní máma si místo mě vybrala chlast a můj táta si místo mě a mámy kdysi vybral život maminčina mazánka na druhým konci

republiky. Odešel, když mi byl rok, živý vzpomínky nemám žádný, jen fotky. Byl to moc pěkný chlap, bohužel jsem po něm podědila to, co holkám moc nelichotí. Až po letech mi došlo, že jeho odchod byl ten důvod, proč máma začala pít, ale vlastně se mi o tom nechce moc mluvit. Díky babi tyhle ty nehezky vzpomínky dost vybledly, ačkoliv je mi samozřejmě jasné, že by mi každý terapeut řekl, že je to všechno ve mně někde uložené, a buď mi jednoho dne hrábne, nebo dostanu rakovinu.

Babička byla navíc jediná, která mi říkala úplně jinak než všichni ostatní. Bárko. Milovala jsem to oslovení. Měly jsme takovej svůj svět, kterej se celej vešel do jejího obývacího pokoje. Měla tam na komodě postavenou fotky dědy v rámečku, občas se na ni hrozně hezky zadívala a vzdychla a já dělala, že to nevidím, a bylo mi jí líto. Pily jsme spolu kafe z hrnečků s kytkama, v televizi běžel nějaký odpolední seriálový nesmysl, já jsem jí vyprávěla o tom, co v práci, a všude to vonělo. Tak babičkovsky. Zvláštní kombinace vůně vypraného prádla, dřeva, heřmánkového krému a chleba s máslem a marmeládou. Když jsem byla malá, krájela mi ho vždycky k snídani na takový malý kousky, na ovečky.

„My jsme tomu říkali doma na rybičky,“ plácla Šárka při odpoledním kafi, když jsem se zasníla nahlas. To mě samozřejmě vůbec nezajímalo, moje vlastní vzpomínky jsou důležitější, ale snažila jsem se toho vzpurného pubertáka ve své hlavě trochu krotit, protože přece jen moc kamarádů nemám a teď je docela potřebuju. A bylo by fakt na nic, kdybych je od sebe odháněla. Jenže je to těžký, i za normální situace

je pro lidi celkem problém pochopit moje myšlenkový pochody, teď se to všechno ztisícinásobilo. Babička odešla, a nic už nikdy nebude dost dobrý, a Šárka tu klíďo píďo mele o tom, že nějaká americká herečka zhubla pět kilo jedením fazolí. Strč si ty svoje blbý rybičky do prdele a běž si honem zarovnat tužky na stole do pravých úhlů, psychopatko.

Když jsem poprvý s babičkou seznamovala Václava, byl to pro mě strašně zásadní moment. Pro něj to byl večer promrhanej u zákusku a káfička, jelikož Sparta zrovna hrála finále ligy. Ale to mi došlo až rok nato, tehdy se mi zdálo samozřejmě strašně roztomilý, jak se zajímá o sport a je schopnej se rozčilovat u televize, protože nějakej chlápek kopnul do míče pod špatným úhlem. Tehdy jsme byli ještě v tý zamilovaný fázi, kdy má člověk mravenčení i z pípnutí esemesky, běží si ráno čistit zuby před probuzením toho druhýho a zásadně, ale opravdu zásadně a nikdy v žádným případě neprdí.

Je ohromující, jak rychle se do tohohle dá spadnout, ačkoliv jste si desetkrát předtim řekly, že už opravdu nikdy. Že už ze sebe neuděláte idiota, co čeká na to, až se mu někdo ozve, že už nebudete nikdy žádnýho chlapa omlouvat před svejma kamarádkama, nebudete se furt snažit vypadat sexy a nenápadně si vytahovat ze zadku zaříznutý kalhotky pod sukní, co vás škrtí, nebudete se první měsíce přetvařovat, abyste ho namotaly, než se projeví vaše pravý já, pozdějc se nebudete přemlouvat, abyste mu neprohlížely telefon, a budete pořád strašně cool a nad věcí a skvělá přítelkyně. Ta, který vůbec nevádí, že on jde do hospody s kámošema, protože vy nejste taková kráva jako třeba ta Iva od bejvalýho

spolužáka Petra, co mu furt volá, když je na pivu, a zjišťuje, jestli je tam s klukama. Jednou jí tvrdil, že je doma, a ona mu nevěřila, tak mu zavolala a chtěla, aby jí do telefonu pustil vysavač. Jeho kámoš v hospodě zkoušel napodobit zvuk vysavače, ale neprošlo to, a tak se lva naštvala a nechala ten večer klíče v zámku, a Petr tak musel přespát v autě. Jenže to bylo v zimě, dostal z toho zápal plic a lva si s ním pak dělala v nemocnici selfíčka, jak se o něj stará. Je to bláznivý, ty milostný vztahy.

Když babička tehdy Václava poprvé viděla, hned jsem tušila, že se jí moc nelíbí. Ona to nedala nijak najevo, naopak, říkala mu Vašíčku a ani se nemusel zouvat, ale já to na ní poznala. Když totiž byla z někoho nervózní a nesvá, hrozně často si sahala na obličej a na vlasy. Pořád si strkala pramínky za uši, ačkoliv jí tam držely, a podpírala si hlavu, i když jindy seděla jako dáma, žádný ruce na stole. No a co, řekla jsem si, až ho časem pozná, tak se to změní. Měla jsem víc dát na řeč jejího těla.

Už to, že ho vlastně moc nezajímalo, že mu představuju nejdůležitější osobu svého života, mě mělo varovat.

„Bárko, ukaž Vašíčkovi ty svoje fotky, co tu mám, jak jsi šla do první třídy.“ Styděla jsem se, ale věděla jsem, že v té situaci to babi pomůže. Václav dělal, že je nadšenější z pohledu na malý nedomrlý děvčátko ve vroubkovanéjch punčocháčích, ale myšlenkama byl ve skutečnosti někde na Spartě.

„Proč ji vlastně máš tak ráda?“ zeptal se dost neomaleně, když jsme šli na tramvaj.

„Co to je za blbej dotaz?“

„Tak promiň, se hned neurážej, jsem to tak nemyslel. Já jen, že tvý rodiče ještě neznám a babičku už jo, to je divný.“

„Prostě je důležitá, no. Líbila se ti?“ Objala jsem ho kolem krku, jako kdybych se ho podvědomě snažila přemluvit ke kladný odpovědi.

„No jo, prostě taková babička. Babičkovská. Hele, když si chvátnem, stihnu ještě konec druhýho poločasu.“

Leželi jsme pak v posteli a já přemýšlela o tom, jestli mu říct, proč to máme s babičkou tak, jak to máme, a co je s našima. Ale ne, na to je ještě moc brzo. Stejně jako na prdění.

Milada

Bárka mi byla představit toho svého nového chlapce, vizuálně mi trochu připomíná Jiřího, ale když se nad tím zamyslím, bude to spíš proto, že mi Jiří tak chybí, a vidím ho v každém, než že by to byla pravda. Ale hned po prvním setkání můžu říct, že povahově je to Jiřího opak. Je to sobec a očividně mu dělá dobře, když k němu žena vzhlíží. Já mám ráda, když u mě má muž autoritu, ale nesmí si ji vynucovat násilím. Václavovi chybí to, co mě na Jiřím kdysi upoutalo. Je asi směšné to tak říct, ale je to něco, co se vidí hlavně v psích očích. Taková oddanost a čistota, pocit, že ten tvor by vám nikdy v životě ničím neublížil. I když jsem věděla, že v životě mohu prožít mnohem vášnivější vztah s emocemi, co se mnou budou házet ode zdi ke zdi, vždy jsem byla Jiřímu věrná. Jako bych mu to nějak dlužila, ačkoliv nebylo za co. Ale to, co z něj vyzařovalo, to člověka přimělo slíbit si, že tu pro něj vždy bude. Že takový jako on si nic menšího nezaslouží.

Bárka ale vypadá šťastně, tak jí to přece nebudu kazit. Nebudu si utvářet názor po jednom kafi, kdybych jí to řekla, určitě by se na mě naštvála. Můžu si o sobě myslet, že mám odhad na lidi, ale kdybych přišla s tím, že se mi nelíbí něco na jeho očích, tak by se mi akorát vysmála,

protože bych zněla jako blázen, a ještě by mi vyčetla, že nevěřím v její schopnost člověka prokouknout.

Nebudu říkat nic, konečně to zas vypadá, že žije naplno. Sice je to asi hlavně kvůli tomu klukovi, a to je trochu cesta do pekel, ale musí si na to všechno přijít sama. Zdédila po svých rodičích naštěstí ty lepší vlastnosti, je upřímná a chytrá. Byla bych raději, kdyby byla trochu víc společenská, ale přeucený introvert je něco jako přeucený levák. Občas mě jen trochu trápí, že na mně hodně visí, a já tu nebudu navždy. A až odejdu já, nezbude jí nikdo. Její otec zmizel bůhví kam chvíli po jejím narození, byl to srab. Toho jsem mimochodem odhadla na první pohled, když ho Jana přivedla domů. Jenže moje námitky vůči němu akorát zhoršily už tak zoufalý vztah mezi námi dvěma, přestala se se mnou v podstatě na dva roky úplně bavit a objevila se až měsíc před porodem. Petr byl takový ten klasický maminčin mazánek. Bydlel se svojí matkou, nepracoval, nestudoval a pořád fňukal, že si nemůže najít práci, a přitom ani žádnou nehledal. A to měl pro to nejlepší podmínky, bylo těsně po revoluci a možné bylo absolutně všechno. Jemu ale přišlo lepší žít v 2 + 1 s matkou – zdravotní sestrou – a nechat se v devětadvaceti letech opečovávat jak miminko. Takové vztahy matek se syny mi vždycky naháněly husí kůži. Ona ho navíc měla pořád tendenci hájit, Peťánek, jedináček, mumínek, přece nehrábne na práci, nikdo to po něm ani nechce, ještě by se mu udělal mozol a na to by mohl umřít, ona to vídá v nemocnici dnes a denně, jak člověk přijde s nějakou banalitou a večer ho vezou

na pitevnu. Po narození Bárky se s Janou konečně sestěhovali k sobě, respektive on k ní do bytu, a vypadalo to, že se aspoň bude starat o malou. Ale nestalo se, prostě zpanikařil, náhlá odpovědnost a noční brek a unavená Jana na něj byly moc velká změna oproti mama hotelu, a prostě se jednoho dne sebral a odešel. Nejsměšnější na tom je, že se pak se svojí matkou oba přestěhovali někam na druhý konec republiky a ani jeden už o sobě nikdy nedal vědět. Jana ho ještě dlouho po jeho zmizení hájila, asi nějak vnitřně doufala a čekala, že jednoho dne se objeví u ní s kyticí růží, značkovou postýlkou a letenkou na Bahamy. To se nestalo, a moje dcera si proto našla lepšího kamaráda. O tom asi až jindy.

Je stejně zvláštní, co všechno jsme my ženy schopné těm chlapům obětovat. A vlastně to ani není oběť, spíš se jen přizpůsobujeme tomu, o čem si myslíme, že se jim líbí. Můžeme stokrát tvrdit, jak jsme samy sebou, ale ruku na srdce – mám už tolik zkušeností, viděla jsem svoje kamarádky, jak zahodily všechno jen pro to, aby se z nich staly dokonalé manželky, a aby hlavně byl Pepíček/Vojtíšek/František/Milošek spokojený. Žily život, jako by nikdy neměl skončit. Ztratily se v každodennosti a získaly pocit, že je v pořádku, když budou věčně unavené hledět do budoucnosti, k momentu „až“. Až se dodělá tohle, vydělá na tohle, tohle dítě vyroste a v téhle práci dostanem přidáno. Kéž by tehdy věděly, že to „až“ nebude nikdy. Že jednou ucítí, jak to všechno pomalu končí. A pak si uvědomí, že už nebude nic, ani ta příští neděle, na kterou si naplánovaly, že si konečně odfrknou a hodí

nohy na stůl. Já nejsem žádná feministka, na mě jsou tyhle ženské moc uřvané a otravné. Jen si myslím, že se spousta mých vrstevnic zbytečně obětovala, aniž by o to vlastně ti jejich Pepícci a Milošci stáli. Musím si o tomhle někdy promluvit s Bárkou, ale vlastně se bojím, že jsem stejná jako ty, o kterých mluvím. Taky odkládám důležité na později a to zásadní mi uniká. Co když jsem udělala chybu? Co když je moje vina, že si přivedla domů kluka s divnýma očima a pořád chce krájet chleba na ovečky? Co když kvůli mně skončí v padesáti sama, s haldou koček, předplatným *TV magazínu* a trvalou na hlavě? Jenže já jsem jí jiný příklad ani dát neuměla.

„Bárko, víš, že nemám ráda, když kouříš,“ říkala jsem jí tuhle.

„Ale babi, vždyť tys taky v mém věku kouřila. Každěj kouří, pak každěj přestane, když dostane rozum... nebo bronchitidu,“ plácla ironicky jako vždy, když jsem začala být ustaraná.

„Máš pravdu,“ přikývla jsem a zapálila si s ní jednu svoji sváteční slimku. A žádné až.

Barbora

Nemám kolem sebe hejno kamarádek. Takovou věc o sobě ráda prohlašuje skoro každá holka, takže otázkou je, okolo koho se ty hejna kamarádek vlastně pohybují. U mě je to ale na rozdíl od jiných fakt pravda. Mám spolubydlící, za kterou se spíš stydim, a náš vztah založené na každodenních konverzacích o tom, jestli vypnem, nebo zapnem v bytě topení, bych asi za kamarádství neoznačila. Pak je tu Šárka, která je můj úplnej opak ve všem, ale z nějakýho podivnýho důvodu se navzájem sneseme. Vztahy s holkama z gymplu se vesměs rozpadly po maturitě, když jsme každá šly studovat něco jinýho nebo do jinýho města. Vždycky když nad tímhle přemejšlím, opakovaně docházím k závěru, že moje nejlepší kamarádka je babička, což teda není zrovna moc cool.

Holky taky rády říkaj, že si jako malý víc hrály s klukama než s holkama a víc s fotbalovým míčem než s panenkama, jako by bylo trapný dělat holčičí věci. Co se tohohle týče, měla jsem dětství asi docela genderově vyvážený. Jen jsem ho většinou trávila sama. Na holky jsem byla moc velkej cynik a na kluky zas málo holčičí, a proč by se v deseti letech kamarádili s holkou, když nemá hezký vlasy a oči a je jen sprostá a divná, od toho maj kámoše, že jo.

Jsem navíc jedináček, takže ve mně ani přirozeně nevzniknul ten pud o někoho se starat nebo se o někoho strachovat, jak to má spousta starších sourozenců vůči mladším. Měla jsem tudíž celej dosavadní život k tomu, abych se naučila vystačit si úplně sama, jenže dělám přesnej opak. Samota mě děsí. Možná právě proto, že ji tak dobře znám. Dokud byla babička, vždycky jsem někde uvnitř v sobě měla ten pocit, že existuje nějaký doma, pelíšek, kde je teploučko a známo a je tam dobře. S jejím odchodem tenhle pocit prostě najednou zmizel a já si připadám, jako bych žádnéj domov neměla, jsem nomád, co si přesunuje krámy v krabicích sem tam. Strašně jsem se snažila vybudovat si nějaký doma s Václavem, v tom pitomým krcálku, kde si člověk na posteli natáhnul nohy a dotknul se protější zdi, ale nešlo to. A do toho mi ještě Šárka omílala dokola poučky z motivačních článků jako „kdybyste se opravdu milovali, dovedli byste spolu žít i v krabici pod mostem“ a podobně. Stalo se mi nakonec to, za co jsem každýho takovýho člověka odsuzovala. Byla jsem s někým jen proto, abych nebyla sama. Připadala jsem si vůči němu hnusná a neupřímná, ale zároveň už mi tak lezl na nervy, že si to beztak zasloužil. A oplácel mi stejnou mincí. Od jistý doby mě netagoval na fotkách na Facebooku, pak si dokonce smazal, že jsme ve vztahu, asi aby nějaký krávy u něj v práci neviděly, že má holku. Alespoň tohle jsem si vždycky říkala, když jsem hledala další důvody, proč ho nenávidět a dál se utápět v týhle masochistický loužičce, kterou jsem si pod sebe sama dobrovolně nachcala. Bohužel i ve chvílích, kdy mě nejvíc štval, jsem se o něj bála, když třeba byly čtyři ráno a on měl nedostupnej mobil, a já sice věděla, že je asi někde